

Majszter

Hol volt, hol nem, az Égsátor füstnyílásain is túl, volt egy kéményseprő, akit Majszternek hívtak. Közismert volt, hogy akivel csak találkozott, hét szomszédnyi ablakra szóló szerencséje lett. Még a menő manóknak, a majompofáknak és a vasorrú unokáinak is. Majszternek ugyanis volt egy varázscsizmája, és minden reggel abban indult munkába. A jobb oldaliból osztogatta a szerencsét, a bal oldaliba meg gyűjtötte a sok-sok örömet és a köszönetet. A Holdbéli nyúlnak nagyon megtetszett a varázscsizma, és egy óvatlan pillanatban kicserélte a sajátjára. Majszter csak hüledezett, amikor felfedezte, hogy értékes lábbelije helyén mezei nyúlcipő van.

- Irgumburgum satrafa, szórmók dirrdurr ebugatta! - mormolta magában. A Holdbéli nyulat

nem hatotta meg a varázsmondóka, a füle botját se mozdította, mert már a Holdkerekségen is túl volt.

Majszter nyakig ült a slamasztikában, tudniillik, ha egy kéményseprő három napig nem hoz szerencsét, az csak balszerencsét jelenthet. Sebesen forgatta az agytekervényeit, hogy kieszelje a mentőtervet.

Első nap lázas lóheregyűjtésbe kezdett, de mivel tízezer növényből csak egynek van négy levele, kevés esély volt rá, hogy megtalálja. Hetvenhét marok lóherét szedett. Volt köztük hírnevet hozó ötlevelű, hatalmat hozó hatlevelű, sőt még örök jólétet hozó hétlevelű is. A többi sima mezei háromlevelű volt, de szerencsét hozó négylevelű lóherét egyet sem talált.

és a nagy slamasztika

Második nap összeszedte az összes tűt, színezetlen üveget és teli gyufásdobozt, amit a Földkerekség a hátán hordott. A tűket a földre ejtette, majd szép sorban mindet fölszedte. A gyufákat is kiszórta és kettésével keresztbe tette. Az üvegeket egytől egyig ripityára törte, de semmi sem történt azon kívül, hogy megfájdult a dereka és szörnyű rendetlenség lett nála. Úgy tűnt, a szerencse végleg elpártolt tőle.

Harmadik napra már nem maradt ötlete, és mindenki nagy ívben elkerülte. Még a menő manók, a majompofák és a vasorrú unokái is. Búval béelve éppen hazafelé tartott, amikor egy hétlyukú patkóba botlott. Nem tulajdonított különösebb jelentőséget a dolognak, de a biztonság kedvéért a bal válla fölött maga mögé hajította a vasat.

- Bárcsak visszakapnám a varázscsizmám! - sóhajtott, és csodák csodájára abban a pillanatban teljesült a kívánsága. A csizma úgy díszelgett a lábán, mintha sosem járt volna a Holdkerekségen túl. Csak egy kis visszamaradt nyúlszőr árulkodott a kalandról.

Majszter hazavitte a patkót, s attól fogva nagy becsben tartotta.

Másnap elhíresztelte a Földkerekségen a hétlyukú patkó történetét, így boldog, boldogtalan azóta is U alakú vasdarabot keres. Ám csak annak van varázssereje, amelyikre véletlenül találnak rá, nem pedig akarattal.

SALAMON KITTI

